

[Alfred Jensen.]

løse i, at en forsikringsmæssig Hjælp, hvortil Mand og Kvinde yder samme Kontingent, ikke giver Understøttelse efter samme Takster til Mand og Kvinde. De har paapeget, at det er meningsløst, at fordi en Del af Befolkningen takket være dens Sparsommelighed og Dygtighed er i Stand til at administrere og leve billigere, skal der undrages den en Del Midler, som gaar i Offentlighedens Kasse. Og de Forhold, som gælder den forsikringsmæssige Understøttelse, giver sig ogsaa Udslag i Forsorslovens § 297, naar det skal afgøres, hvor meget en Kvinde eller en Mand skal have i Kommunehjælp; for Københavns Vedkommende giver det sig Udslag paa den Maade, at en Kvinde faar 14½ Kr. ugentlig i Understøttelse, medens en Mand faar 16 Kr. — her er Tale om enligstillede.

Den ydede Kommunehjælp har jo ikke været af en saadan Størrelse, at de, der har skullet leve af den, har kunnet føre blot en nogenlunde ordentlig Tilværelse, og de arbejdsløse og de arbejdende har gennem Fagorganisationerne adskillige Gange udtalt sig for, at man burde give højere Understøttelse og komme ind paa fastere Takster. Der har her i Tinget fra denne Talerstol i December Maaned været nævnt, at den Understøttelse, man fik, naar man fik forsikringsmæssig Hjælp, ofte var 10—12 Kr. højere, end naar man fik Kommunehjælp. Det er naturligvis den omvendte Verden, at naar en arbejdsløs har oppebaaret Understøttelse i 100 eller 170 Dage gennem Arbejdsløshedskassen og dær har oppebaaret den Understøttelse, som de paagældende Arbejdere har ment sig i Stand til at sikre deres Medlemmer efter deres Indtægter og det Kontingent, de har kunnet betale, saa faar han ikke saa meget i Understøttelse, naar han faar Kommunehjælp, som da han fik den ordinære Understøttelse. Det burde naturligvis være omvendt, thi et Hjem er ganske anderledes ribbet og udsultet, naar de 170 Dage er gaaet. Det er ikke underligt, at de arbejdsløse, som ofte maa mangle Midler til Køb af Tøj, Fodtøj til Børnene o. s. v., søger og søger Arbejde, hvor de øjner en Chance, for at forbedre deres Forhold. Og hertil kommer yderligere den Omstændighed, at hvis en arbejdsløs ikke alene har gaaet i 170 Dage og derefter maa ned i Understøttelse, men har haft en saa stor Arbejdsløshed, at han betegnes som egentlig forsørgt, saa kan det bestemmes, at Hjælpen faar Fatighjælps Virkning eller i hvert Fald faar den Virkning, at han mister Valg-

retten og Valgbarheden til offentlige Forsamlinger. Med de Arbejdsløshedstal og de økonomiske Forhold, vi har, er det en Uting, at de, som paa Grund af disse Forhold er nødt til at oppebære Understøttelse i lang Tid og som Følge deraf demoraliseres, skal miste Valgret og Valgbarhed til saadanne Forsamlinger af de Grunde, som er nævnt i Loven.

De Paragraffer, der findes i nærværende Lovforslag, indeholder jo nok Forbedringer paa visse Omraader, Forbedringer, som vi er tilfredse med, for saa vidt som de gaar i den rigtige Retning, men vi mener, at der burde være taget mere Hensyn til de Ønsker, der har været fremsat, bl. a. af Kvinderne. Disse har for Københavns Vedkommende ønsket et større Maksimumsbeløb for den Fortjeneste, de kunde have, naar de ønskede forskudsvis Udbetaling af Underholdsbidrag; det er opstillet i en Resolution, som er sendt til Regering og Rigsdag. Det, der foreslaas i § 7, er ganske vist en Forbedring, men det imødekommer ikke fuldt ud det, som Kvinderne har ønsket, og selv om det, der mangler, i nogen Grad opvejes ved, hvad der staar i § 8 og § 9, kommer man dog ikke op paa de af Kvinderne ønskede Beløb.

Det er vort Haab, at der, naar dette Lovforslag kommer til Udvalgsbehandling, vil blive taget fat paa alle de Omraader i Forsorsloven, som trænger til Ændringer, og at man vil gennemføre det, som der er fremsat Ønske om fra forskellig Side. Vi vil haabe, at denne Udvalgsbehandling vil foregaa saa hurtigt som muligt, og at vi, naar vi igen ser Forslaget her til anden Behandling, vil se et Forslag, der er forbedret i samme Grad, som vi saa den kommunale Valglov forbedret.

Skjerbæk: Jeg vil gerne fremsætte nogle Udtalelser til det foreliggende Lovforslag, særlig til de Bestemmelser, der vedrører Børneforsorgen, og jeg skal tillade mig at begynde med § 1 i Forslaget, hvor det er foreslaaet, at der efter Ordet „Underudvalg“ i Forsorslovens § 27 skal indsættes Ordet: „Børneværnsudvalget“. Dette præciserer Lovteksten, men jeg vil alligevel henstille til Overvejelse, om man ikke skulde gaa helt bort fra at benævne dette Udvalg som et „Underudvalg“, thi det er efter dets Stilling og Opgaver i Virkeligheden ikke noget Underudvalg. Det er ikke saadan, at man kan forelægge Børneværnsudvalgets Afgørelser for det samlede sociale Udvalg, og det er andre Myndigheder end selve Kommunalbestyrelsen, man skal appellere